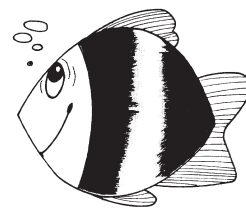

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

„...életemek Krisztussal el van rejtve Istenben...” (Kol 3,3)

Húsvét kell nekünk!

Talán annyira megszoktuk a vasárnap megszentelésének parancsát, hogy már észre sem vesszük a szombat valamikori szerepét, jelentőségét, amelyet az ószövetségben a választott népek Isten jelölt ki az „Úr napjának”. Ez emlékeztette az embereket a teremtés nagy ajándékára, a Teremtőtől kapott ezernyi anyagi valóságra, amelyben élhettünk, s amelynek őrzésére és felhasználására hivatottak lettünk. A hatnapi munkalehetőség után jött az Úr pihenésének napja, amelyet kiterjesztett az emberi keretekre is. Ez a „Sabbat.” Isten tízparancsában így hangzott: „Figyeld a szombat napjára, hogy megszenteld azt, amint megparancsolta neked az Úr, a te Istened! (M.Törv 5, 12). „Örök jel az, mert hat nap alatt alkotta az Úr a mennyet és a földet, és hetednapra felhagyott a munkával” (Kiv 31,17). Tehát a sabbat napja arra való volt, hogy az emberek emlékezzenek a teremtés ajándékára, valamint az Egyiptomból való szabadulás napjára, és a Sínai hegy lábánál Mózes által kötött szövetségre. „Emlékezzél arra, hogy magad is szolga voltál Egyiptomban, s az Úr, a te Istened hozott ki onnan erős kézzel és kinyújtott karra; ezért parancsolta neked, hogy tartsd meg a szombat napját” (MTörv 5,15). Ezt aztán körülvették törvények sokaságával, hogy biztosítsák a nap szentségét, sérthetetlenségét. Jézus korában már egészen elembertelenedtek a tilalmak, amiért Jézus keményen megróttá a felelős vezetőket. Erről a kérdésről XVI.

Benedek pápa a Názáreti Jézus c. könyvében így írt: „Ha meggondoljuk, hogy a teremtéstörténet és a tízparancsolat folytatnicsoda súlya van a szombatnak az ószövetségi hagyományban, akkor világos, hogy csak valami mindent megmozgató erejű történés vezethetett a szombatról való lemondáshoz, és a hét első napjával való felváltásához. Csak olyan esemény válthatott ki a hét vallásos kultúrájának ennyire a középontját érintő változást, amely különösen mély nyomot hagyott a lelkekben.” Ez nyilván Jézus feltámadása volt. Szent Lukács is így fogalmazott az Apostolok Cselekedetében valószínűleg Szent Pál nyomán: „A hét első napján összegyűltünk a kenyértörésre” (Ap.Csel 20,7). A jeruzsálemi szegényeknek szánt gyűjtésről Pál így intézkedett: „A hét első napján mindegyiketek tegyen félre, és gyűjtsön össze, amennyi csak tetszik” (1Kor 16,2), hiszen ekkor ünnepelték a vasárnapi kenyértörést, ahogyan akkor nevezték a misét. Tehát a szombatról a hét első napjára váltottak a keresztények.

Antiochiai Szent Ignác a második század elején már tanúskodott a vasárnapról: „Ha azok, akik a régi élet szerint nevelkedtek, eljutottak a remény újdonságába, ne a szombatot tartsák, hanem éljenek az Úr napja szerint, amely napon felkelt életünk, általa és halála által.” Óriási jelentőségűnek ismerték fel a Húsvétot. Jézus feltámadásával a világot újjá teremtette Jézus. Ezt ünnepelték, és a bűn rabságából való szabadulásunkat. Jézus ugyan meghalt, de

feltámadása a halálnak már nem elméleti legyőzése volt, hanem valóságos felszámolása a mi végpusztulásunknak. „A győzelem elnyelte a halált. Halál, hol a te győzelmed?” – így ujjong az apostol (1Kor 15,55). Ezzel az emberiség legnagyobb vágya, sóvárgása teljesül. Jézus feltámadása garancia a benne hívőknek is, a dicsőséges feltámadás ígérete. Húsvét, a minket szerető Isten felragyogó képe. Egészen új minőségű jövőt hozott világunkba. „Ha pedig bennetek van annak Lelke, aki Jézust föltámasztotta halottaiból, életre kelti a ti halandó testeteket is a benne lakó lelke által” – biztosít Pál mindnyájunkat (Róm 8,11). Ezt élteti vasárnapunk minden miséje: az értünk meghalt és feltámadt Krisztussal egyesülő áldozásunk a legnagyobb valóság, akire mindig számíthatunk. Ő az Örömhírek örömhíre! Mindenkinek! Ahogy Szent Maximus torinói püspök mondta: „Örvendjünk, mindnyájan, Testvérek a mai szent ünnepen! Senki se vonja ki magát bűnei miatt e közös örömből. Senkit se akadályozzon semmilyen bűntehet abban, hogy a többiekkel együtt ünnepeljen! Mert akármilyen nagy bűn is terhelne valakit, ezen a napon nem szabad kételkednie bűnei bocsánata felől, hiszen nem kicsiny a mi biztatásunk: Ha a gonoszterv paradicsomot érdemelt, miért ne érdemelhetne bocsánatot a bűnbánó hívő keresztény?” Rajta, hát, alleluját zengjünk mindnyájan! Alleluja!

Herpy György atya

Megállapodás

az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Cursillo Mozgalmának Boldog Özséb Titkársága és a Budatétényi Szent Gellért Titkársága között

A két Titkárság az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében a Cursillo lelkeségi mozgalom egységének megvalósítása érdekében az alábbiakban állapodik meg:

- A Titkárságok elfogadják, és tevékenységük során alkalmazzák a Cursillo legfontosabb alábbi alapirodalmait:
 - Ideas Fundamentales,
 - Eduardo Bonnín beszédvázlatai,
 - Vertebración de ideas (Az ideálok szerkezete),
 - Juan Hervás, Los Cursillos de Cristiandad, instrumento de renovación cristiana.
- A Titkárságok megállapodnak abban, hogy a két Titkárság, és ezáltal az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Cursillo Mozgalma közös lelkipapokkal rendelkezzon, aki a megállapodás időpontjában Dr. Székely János püspök atya, akinek lelkipapok megbízásának megszűnését követően az új lelkipapot a két Titkárság közösen jelöli, és a Főegyházmegye érsektől kéri kinevezését.
- A két Titkárság a közös döntést igénylő kérdések elfogadására alkalmilag üléselő Egyházmegyei Cursillós Tanácsot (továbbiakban: Cursillós Tanács) állít fel, amelybe a két Titkárság 2–2 tagot delegál, a Cursillós Tanács ötödik tagja pedig a lelkipap.

A Cursillós Tanács határozatképes, ha azon a Tanács lelkipap tagja, valamint a Boldog Özséb és a Budatétényi Szent Gellért Titkárságok legalább 1-1 tagja megjelent.

A hatáskörébe tartozó kérdésekben a Cursillós Tanács többségi szavazással dönt, döntése azonban nem lehet elmentés a megállapodás 1. pontjában meghatározott alapirodalmakkal, az európai, illetve a nemzetközi Cursillo Mozgalom döntéseivel.
- A Cursillós Tanács hatáskörébe az alábbi kérdések tartoznak:
 - cursillós beszédvázlatok alapjainak elfogadása,
 - munkatársképzés elveinek meghatározása,
 - közös egyházmegyei cursillós rendezvények megtartása,
 - közös lelkipap jelölése.

A beszédvázlatokat a titkárságok a maguk hagyományi szerint kiegészíthetik.
- A megállapodás a két Titkárság eddigi hatáskörét, működését, szervezetét és alapszabályát – a Cursillós Tanács hatáskörébe utalt kérdésektől eltekintve – nem érinti.
- A két Titkárság megállapodik abban, hogy a megállapodást szükség esetén, de legkésőbb 5 év múlva felülvizsgálják.

Budapest, 2013. november hó 20. napján

Boldog Özséb Cursillós Titkárság
Kovács Ádám
világi elnök

Budatétényi Szent Gellért Cursillós Titkárság
Kazinczy Tamás
koordinátor

Dr. Székely János püspök
lelkipap

Ferenc pápa a cursillistákhoz

Ferenc pápa (Jorge Mario Bergoglio) 2011-ben, még Buenos Aires érsekeként levelet írt egyházmegyéje cursillistáihoz. A levél ma is aktuális, nekünk is szól:

Kedves Cursillisták!

„A jó mag, az ország fia...” (Mt 13,39). A jó mag ti vagytok, akik Isten országához tartoztok. Szent Pál, a ti védőszentetek és példaképek ünnepéhez közeledve hálát adunk Istennek a Cursillo Mozgalom munkájának minden gyümölcséért, amelyeket nagylelkűen az egyháznak ajándékozott az évek során.

Szolgálatotok, hogy tanúként hirdessétek Krisztust a mindennapi környezetekben, azt jelenti, hogy kézzelfoghatóan élővé teszitek és megújítjátok a keresztséget, amit Tőle kaptunk. Így lesztek az Ige tanítványai és misszionáriusai. A II. Vatikáni Zsinat konstitúciója írja: „A világiak apostoli tevékenysége részesedés magának az egyháznak üdvözítő küldetésében, amelyre maga az Úr rendeli őket a keresztséggel és a bérmlással.” (Lumen gentium 33.)

Annak tudatában írok nektek, hogy tisztában vagyok a nehézségekkel, amit az Evangéliummal kapcsolatos tudatlanság okoz a mai társadalomban, de bízom abban, hogy a ti elszánt és buzgó apostoli tevékenységetek, amely Krisztussal és önmagatokkal való találkozásból született, történelmet fog csinálni a jónak tevésében, amely által sok testvérünk, a perifériákon élő kitalizáltak is, megtapasztalják Krisztus átkaroló szeretetét.

Zarándokként élni a földön azt jelenti, hogy nem rendezkedünk be kényelmesen, hanem nyitottak vagyunk az életre, és figyelünk arra, hogy mi zajlik a szívünkben, mint a jó samaritánus, látván és szembesülvén sok testvérünk nehéz helyzetével. Fontos, hogy a Cursillo Mozgalom minden tagja folytassa a lelki megújulás útját, ahogy azt az aparecidai (Brazília) konferencia dokumentuma javasolja.

Mint a nehéz idők cursillistái, kérjétek az Isten kegyelmét, hogy sok „keresztgyermeket” adjon nektek, hogy folyamatosan legyen előcursillo, nehogy megbénító reménytelenségbe és szorongásba essetek. A kerügma ajándéka, amit megkaptatok a Cursillóban, látható a jámborság, az elmélyülés és az apostoli tettek hármásából.

Mint Főegyházmegye, szükségünk van az egységre Krisztusban, hogy Ő, és csakis Ő uralkodjék szívünkben, mert csak akkor tudjuk Őt felismerni, ahogyan az emmauszi tanítványok.

Amikor megköszönöm neked, hogy cursillósként zarándokolsz, arra kérlek, mindig újítsd meg szeretetedet és lelkesedésedet az Eucharistiában jelen lévő Jézus iránt, és erősítsd meg szövetségedet testvéreiddel a csoporttalálkozók által.

Manapság – sokkal jobban, mint valaha – szükség van arra, hogy környezetekben a te közelséged világosságot és örömet jelentsen azoknak az embereknek, akik nem tudják, hogy Isten egy gyöngéden szerető Atya.

Manapság – sokkal jobban, mint valaha – szükség van a te jelenlétedre, hogy minél több család rátaláljon Krisztus szeretetére, és egy új, hatalmasabb dimenzióját ismerje meg az emberi szeretetnek.

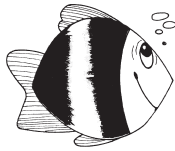
Manapság – sokkal jobban, mint valaha – szükség van a te személyedre és tanúságtételeddre az ultreyákon, hogy „előre” tudjunk haladni, „tovább” tudjunk menni az igehirdetésben, és annak megélésében a világban.

Kérlek benneteket, hogy imádkozzatok értem! Jézus áldjon meg benneteket, és az Isteni Kegyelem Anyja vigyázzon rátok!
Buenos Aires, 2011. június 13.

Szeretettel:

Jorge Mario Bergoglio SJ bíboros, Buenos Aires érseke

(Fordította: Polcz Anikó, Forrás: <http://www.cursillosdecristiandad.es/?p=1678>)

Cursillón voltunk...

82. férfi cursillo

A LEGNAGYOBB ÖRÖM

Sziaztok! Komor István vagyok a 82. férfi cursillo Szent Pál asztalától. Harmincnégy évesen, 2006-ban végeztem el Dobogókőn a 63. férfi cursillót a feleségem, szerelmem, életem párja unszolására, aki csak utánam jutott el ide. Már akkor is négy gyermekem volt, ez azóta sem változott. A következő években többen is eljutottak a falunkból, Ürömből cursillóra, így kialakult egy nagyon szerető és összetartó közösség. Ennek a közösségnek a nagy része előtte is létezett, de a cursillo által formát és rendszert kapott, ami biztosította az elmélyülését, és lendületet adott az apostoli küldetésének. A cursillo által mi férfiak is megtanultunk imádkozni, és felmutatni a benső kincseinket.

A fent említett két, Jézus Krisztusra alapított közösségben – azaz a házasságomban és az ürömi közösségben – tanultam szeretni, meghallgatni, elfogadni és beszélni. Ők érleltek, növesztettek, szültek alkalmassá, hogy munkatárs legyek. Nekik is köszönhetem, hogy felismertem, mekkora öröm és boldogító érzés szeretni az embereket, és örömet okozni nekik. És nekik is köszönhetem, hogy végül el mertem vállalni a 82. férfi cursillo rektori feladatait.

Tavaly őszi végén kezdett összeállni a munkatársi csapat, decembertől gyűjtöttük az imalistánkra a neveket, akikért (és családjukért) minden nap imádkozott legalább egy munkatárs, beosztás szerint. Az imáink a munkatársakért, háttérmunkatársakért, az atyákért és családjainkért is szóltak. A háttérmunkatársakat egyrészt az ürömi közösségünk biztosította, másrészt tudom, hogy sokan imádkoztatok a levelezőlistán küldött felkérésemre, ezt ezúton is köszönöm! Kezdetektől arra készültem, hogy ez egy nagy létszámú cursillo lesz, ezért három atyát kértem fel: Rumszauer Miklós atyát, Herpy Gyuri atyát és Erdődi Feri atyát. A három korosztály, a három karakter gyönyörű háromságos egységet alkotott! A létszám problémájában előre meg egyeztem a Szentlélekkel: én kialakodom a

maximális létszám lehetőségét Tahiban, a Szív Lelkiségi Központban, és Ő úgy tölti fel, ahogy jónak látja. Végül a három atya és a tíz munkatársam mellett huszonkilenc jelölt volt. Pont elértünk...

Hogy hogyan éltem meg a cursillót, és a rektorságot? A három nap kezdetén, csütörtök este teljesen görcsben voltam, hiszen tudatában voltam fogyatékoságaimnak, esetlenségemnek. Pontosabban CSAK ezeknek voltam tudatában. A szentségek vétele, Miklós atya áldásai, a munkatársak szeretete segítette elindítani a programot. Két jobb kezem Román Attila és Bozi Gyuri voltak. Lassan elkezdődött a program. A munkatársaim, a két előbb említett „öregfiú” kívül szinte csupa újonnan felkért munkatárs, teljes lényükkel jelen voltak, és melletttem álltak. Jöttek a kegyelmek. Láttam az arcokat, ahogyan a meglepetés, a hirtelen felismert szeretet felfedezése megcsillant a szemekben. Barátok lettünk, a hónapok óta ismert nevekhez arcok, hangok, egyéniségek kapcsolódtak. Minthogy az Ő nevében jöttünk össze, ígéretéhez híven velünk volt az Úr Jézus Krisztus. Ő fogott össze bennünket, Ő segítette át a bakikon. Vasárnapra világossá vált, hogy egy légpárnán ülök, és a társaim szeretete tart fenn. Szorongó lényemből adódik mégis, hogy csak lassan tudom elhinni, hogy sikerült; ez a tökéletlen szerszám, aki én vagyok, a Mester kezében működött, mert nem az eszköz minősége a lényeg, hanem az Alkotó Szeretet. Most, két nappal a Cursillo után olvasom a levélzöont, illetve megalakult a 82. férfi cursillo levelezőlistája tervekkel, lelkesedéssel, örömmel. Tudom, nem szabad itt abba hagynunk, folytatjuk a Negyedik Örök Napot a közösségeinkben, az Ő barátságában!

És végül, hogy miért csináltam végig, azt Feri atya húzta ki belőlem a kerti fűvön heverészve: mert szeretek örömet okozni az embereknek, és a legnagyobb öröm az ÚR jelenlétének megtapasztalása.

De colores! 2014. március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján

Komor István
rektor

A FELTÉTEL NÉLKÜLI SZERETET

Nagy várakozással utaztam Tahiba a március 20-23. között megrendezett 82. férfi cursillóra. Nem tudtam, mire számíthatok a hétvégén, mert Várdai Pali és Judit – akik hívtak – csak annyit mondtak: „...ezt neked kell megélned...”. Sokféle érzés megfordult bennem: szorongás amiatt, hogy vajon milyen emberek lesznek, kíváncsiság az előadások és tanúságtételek iránt, nagy vágyakozás a lelki töltekezésre, de még inkább a nagy kérdés: találkozom-e Krisztussal. Hát talákoztam!

Megérkezésünk pillanatában megölelt egyik férfitársam, akit azóta testvéremnek, barátomnak mondhatok (Román Attila), és így szólt: „Isten hozott! Már vártunk és imádkoztunk érted...” Értem? Miért? Leírhatatlanul jól esett ez a fogadtatás, hiszen még soha nem láttuk egymást. Emiatt természetesen minden kétség, elvárás elszállt belőlem, és megpróbáltam a lehető legnagyobb nyitni a szívem, hogy be tudjam fogadni azt, amire Isten engem meghívott. Testvéreimen keresztül megtapasztaltam Isten végtelen, feltétel nélküli szeretetét és megbocsátását, amelyről sajnos én a szürke hétköznapiakban könnyen megfeledkezem. Fantasztikus emberekkel találkozhatam, akikkel együtt sírtunk és nevtünk. Olyan mértékű bizalomban és elfogadásban lehetett részem, amilyenben még soha. Sok hibámra, sérülésemre ráébredtem. Felismeréseim, elhatározásaim között elsősorban az szerepel, hogy alázatosabb szívű legyek, sokkal nagyobb elfogadással tudjak felebarátiam felé fordulni, az imaélet feléléstése és Isten szeretetének észrevétele a mindennapokban. Alig várom, hogy apostoli tevékenységemnek eleget téve minél többeket küldhessek cursillóra. Ezekért kérném imáitokat!

Hálás köszönet mentorunknak, Komor Istvánnak, aki folyamatosan jelen volt mindenki részére, bármikor fordulhattunk hozzá, köszönet az összes munkatársnak, Herpy György atyának, aki mérhetetlen bölcsességgel és békét árasztva volt jelen, Rumszauer Miklós atyának, aki minden jelenlétét ráébredtet, hogy Isten mennyi-

re szeret minket, és mindenkinek megbocsát, Erdődi Ferenc atyának, aki zseniális humorával, lendületességével kizökentett minket a „vasárnapi kereszténységből”. Köszönet továbbá minden jelenlévőnek. Mindannyian adtak valamit ebben a néhány napban. Soha nem fogom elfelejteni, amit megtapasztaltam, Istennek és Nektek hála! Köszönöm az őszinteséget, bölcsességet, szeretetet, de leginkább Titeket, mindannyitokat köszönlek az Úrnak. Még most is a fülemben zakatol: „...DE COLORES!...”

Szeretettel és imával:

Mátraházi András

GYÜMÖLCSÖZÖN

– a munkatárs szemével

Tavaly ősszel felhívott feleségem testvére, Komor István, hogy szeretné, ha részt vennék a 82. férfi cursillón. Nagyon örültem a meghívásának. Amikor azt is elárulta, hogy ő lesz ennek a hétvégének a rektora, különös nyugodtságot és békeséget éreztem. Két évvel ezelőtt is ő hívott Leányfalura, akkor voltam először cursillón, és nagyon megérintett. Végtelennek tűnő boldogság volt a lelkemben, és tudtam, hogy ez nem véletlen. Ott, akkor azt éreztem, hogy megváltozott valami: Isten végtelen szeretete áradt szét bennem, amit azóta is érzek és hordozok. Vágytam arra, hogy újra átéljem ezt.

Most (csendes) munkatársként vettem részt a cursillón, és már a felkészülés ideje alatt megtapasztaltam azt az elfogadó szeretetet, amellyel a munkatársaim ajándékoztak meg. Minden alkalommal egyre közelebb kerültünk egymáshoz, énekelünk, imádkoztunk, éreztük, hogy köztünk van Jézus. Nagy boldogság volt számomra, hogy az egyik ilyen felkészülési alkalom végén „betoppant” hozzánk Székely János püspök úr Esztergomból, és jelenléte még emelkedettebbé tette közösségünk hangulatát. Püspöki áldásban és egy közös imádságban volt részünk, feledhetetlen élmény volt.

Néhány élmény a sok közül: velünk volt a csodálatos négy napban Herpy György atya, aki végtelen nagy szeretetével és bölcsességével arról beszélt, hogy mennyire fontosak a hit igazságai. Csendes, nyugodt előadása, mint egy kéz, ölelt át bennünket. Átalméltuk azt a köztudott, de mégis nehezen felfogható hitigazságot, hogy az ember lelke hallhatatlan, teste pedig feltámad. Beszélt Szent Pál apostolnak a Galatákhoz írt leveléről, melyből a mindennapokban is táplálkozhatunk: „A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békeség, türelem, kedvesség” (Gal 5,22). Köszönöm, Gyuri atya!

Rumszauer Miklós atyától a meghitt, csendes elmélkedést, a lélek mélységeinek kutatását tanultam. Elmesélte, hogyan épül fel kegyelmi életünk útja, mennyire fontosak a papok és a hivatásuk. Elmerülhettünk egyéniségünk és szellemünk struktúrájának megismerésében. Láttam őt elérzékenyülni, és megéreztem, mi az a végtelen nagy isteni szeretet. Öröm volt ott lenni és fürdeni a kegyelemben. Köszönöm, Miklós atya!

Erdődi Ferenc atya előadasmódjával és személységével nyűgözött le. Egyszerre volt felemelő, érzékeny és tisztalelkű, őszinte egyszerűsége magával ragadott. Megtudhattuk tőle, hogy a világ legnagyobb bűnének a lustaságot tartja, és Isten után a munkában hisz. Azt is elmondta, hogy az éppen zajló előadás közben is jelen van Krisztus, hallgatja, hogy miről beszélünk. Ragyogóak vagyunk és tökéletesek! Kicsordultak a könnyeim, amikor azt suttozta nekünk, hogy mindegy, mekkora bűnt követünk el, Isten akkor is SZERET! Isten mindig szeret bennünket, és a legfontosabbak vagyunk Neki! Buzdított a napi 7 alkalommal végzett imádságra. Megtudtuk azt is, hogy a Jóisten azért ad szenvedéseket az életünkben, mert ezek által tudunk lelkileg építkezni, továbblépni és gazdagodni. Köszönöm, Feri atya!

Nagy öröm volt számomra, hogy három ilyen csodálatos papot küldött nekünk az Úr. A záró mise volt a legcsodálatosabb esemény számomra. Olyan élmény volt, mint amikor Jézus az utolsó vacsorán volt együtt

az apostolokkal. Nem tudom szavakba önteni azt a mennyei érzést! Hálás vagyok az Úrnak, hogy ott lehettem. Csodálatos embereket ismertem meg ezen a hétvégén, akik őszinték, tisztaszívűek, lelkük színes és pompás. A cursillo egyik legfontosabb üzenete számomra, hogy olyannak fogadjam el az embereket, amilyenek. Ne akarjam megváltoztatni, átformálni őket. Úgy kell látnom mindegyiküket, mint Isten egy-egy ajándékát. Éreztem a társaimon, hogy szintén így gondolkodnak ebben a kérdésben. Mély, lélekemelő tanúságtételeket hallottunk, kíméletlen őszinteséggel. A beszélgetések során sikerült feltöltenünk lelki-érzelmi raktárainkat, s ez nagy kegyelem volt számomra.

Köszönöm a munkatársaimnak, hogy bátorítottak, hogy önmagukat adták, hogy felnyitották a szemem, hogy így is lehet cursillós munkatársnak lenni! Köszönöm Istvánnak, soha nem fogom elfelejteni, amit általa kaptam a Jóisten adományaként! Fantasztikusak voltak, fiúk: Attila, Gyuri, Lajos, Tibik, Csomó, Péter, Lacik! Nem tudtam elképzelni, hogy a december óta tartó felkészülés, „faültetés”, márciusban, húsvét előtt ekkora boldogságot, „gyümölcsözönt” fog hozni! Nagy öröm számomra, hogy mindezt elmondhattam Nektek. Köszönöm!

De Colores

Jákli Gábor

86. női cursillo

KEGYELEM ÁLTAL FELEMELT KAPCSOLATOK

2014. március 27–30. között tartottuk Tahiban a 86. női cursillót. Március közepén még 22 jelölt várta a találkozást, majd az utolsó pár órában többen is – indokkal – kénytelenek voltak lemondani a részvételt, így 16 jelölt, 7 munkatárs, Kövesdy Zsolt atya és én ültünk a csütörtök esti nagy körben. Az év elején kezdtük el a felkészülést, ami számomra mindég nagyon örömteli találkozás, a közös imák, a tanúságtételek csi-

szolgatása, a szerető egymásra figyelés, mind-mind a lelki töltődés és egyben az Úrra figyelés intenzív időszaka. Csodálatos, hogy amikor még név nélkül, arcok-személyek nélkül imádkozunk mindazokért, akikkel a három napot együtt töltjük, számomra a „kibontatlan ajándékok” érzését hordozza ez a boldog készületi időszak. A felkészülés alatt betegségek, nehéz időszakok figyelmeztettek arra, hogy mi az Úr eszközei vagyunk, imádkozunk és ostromoljuk Őt, segítsen ezeken a holt-pontokon túljutnunk. A kiscsoportjaink tagjaitól, cursillós barátoktól és templomi ismerősöktől folyamatosan imákat kértem, hogy mindazok el tudjanak jönni erre a három napra, akiket a Szentlélek kiválasztott. Azt kértem, hogy szeretetben növekvő, hitben mélyülő cursillónk lehessen. Ezeknek a háttérimáknak az áldásos hatását a három napban mindannyian megtapasztalhattuk! Köszönet érte minden imádkozónak! 27-én délután megérkezett Zsolt atya, szentmisével kezdhettük az Úrnak ajánlva az elkövetkező három napot. Nagy ajándék volt mindannyiunknak, hogy az Oltáriszentségi Jézussal lelkileg is megérkezhettünk Tahiba. Az addigi remegős-vibrálás hangulatát egy nyugalmas, szívben-lélekben való Rá-hagyatkozás váltotta föl. Gyönyörű három napunk volt, köszönhető Zsolt atya derűs, szerető, elfogadó jelenlétének, a tőle hallott tanításoknak, melyek, – mint az esti megosztásnál kiderült – mindannyiunknak sok értékes, még nem hallott kincsek voltak. Valamennyien jegyzeteltünk, számomra mégis fájdalmas beismerés, hogy én, aki mindezt leírhattam volna gyorsírással, inkább elmerültem a hallgatásban, csak részleteket jegyeztem le. Az esti körben „összefésültük”, hogy ki-ki mit írt föl ezekből, így próbáltuk kiegészíteni saját jegyzetünket: pl. „Élj úgy, ahogy gondolkodol, különben úgy fogsz gondolkodni, ahogy élsz!” Jó lett volna ezeket még sokáig-sokáig hallgatni, átgondolni, de csak most, a jegyzetek, visszalapozgatásánál van erre lehetőség, – de milyen jó, hogy van!

Nem értem, – ez is kegyelem! – hogy a beosztott percekből sem vesztegettünk el, hallatlan fegyelemmel tudtuk az időt tartani, pedig a nyári óraátállításal még egy órát át kellett adnunk. Hogy mi, mindannyian a Tábor hegyen lehettünk, dicsőség és hála az Úrnak!

Megköszönöm Zsolt atyának a napi 18-20 órás szolgálatát, nem éreztük kimerültségét, csak a belőle folyamatosan áradó szeretetet! Köszönetet mondok a szolgálatot szeretettel, örömmel vállaló munkatársaknak, Posgay Marcsinak, Ullrich Mártának, Hámosi Valikának, Földes Marinak, Bogárné Andinak, Varjú Vikinek és Ákos Ildinek. Megköszönöm, hogy Karcsi sokat segített a felkészülésben, a közös imáinkban is mindvégig érezhettem támogató, szerető jelenlétét.

A záróünnepségen egy korábban végzett cursillista megkérdezte, hogy kaptunk-e figyelmeztetést itt a három napban arra, hogy „cursillós függőség” alakulhat ki. Ez persze nagyon jó vicc, mégis úgy érzem, akiket megérintett ez az együttlét, „függővé válnak”, így legyen!

Szívvvel, lélekkel átélte feltámadást kívánok minden cursillistának szeretettel:

*Juhászné Kati
Szent Pál asztal*

.... NEVEDEN SZÓLÍTOTTALAK...

Több évig tartó „ide szeretgetés” után kerültem a 86. nő cursillóra. A gyerekek nevelése, a mindennapi teendők, a család zökkenőmentes életének biztosítása mindig előbbre valónak tűnt a részvételnél. Ma már tudom, hogy a cursillóra nem elindulni nehéz, hanem onnan visszatérni „a Földre”, a mindennapokba. (Még akkor is, ha a cursillo feszített tempója nem sokban különbözik az otthonitól.)

Ezen a tavaszon éreztem először erős hívást a részvételre. Az Úr hívott, választott ki, és segített. A három és fél nap alatt számtalanszor tapasztaltam meg kegyelmét. Ilyen kegyelem volt a személyes megszólítottság megtapasztalása a szentmiséken, a „véletlenszerűen” kihúzott idézetben: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, az enyém vagy” (Lz 43,1), a Szt. Anna asztalnál ülő társaim, a velük való bensőséges beszélgetések, a beszélgetés és szentgyónás Zsolt atyánál és szavai a záróünnepségen. Az első nap végére annyi mindent hallottunk, annyi mindenről beszélgettünk már, hogy néhányan egymástól kérdeztünk, illetve este Zsolt atyától is: „Mit fogunk csinálni még két napig?” Ő elmosolyodott és annyit mondott: „Csak most jön a java!” S

valóban egyszer csak azt vettem észre, hogy szép lassan átfőrtődtem és teljesen új módon, bensőséges kapcsolatban találkozom Istennel. A cursillóig is volt bennem bizonyosság, a hitem itt mégis más minőségűvé vált. Megéltem és megélem, hogy magamban hordozom Krisztust. „Maradjatok bennem, és én tibennetek. Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtől, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem” (Jn 15,4). Mint megtudtuk ez a cursillo rendhagyó volt abban a tekintetben, hogy a Szt. Pál asztalnál csupán ketten „tartották a frontot”: Kövesdy Zsolt atya és rektorunk Juhász Károlyné Kati. Zsolt atya közvetlen kedvessége, személyes odafordulása valamennyiünkhöz, gondolatai, felkészültsége, szuggesztív előadásmódja nemcsak ránk „zöldfülűekre”, hanem a régi cursillistákra is nagy hatást gyakorolt. A fáradtság ellenére is mindig jókedvű, mosolygós arca példát adott az önajándékozásra. Hofher József atya sajnos csak néhány órára tudott csatlakozni hozzánk, de a vele való rövid beszélgetés, és az előadása így is maradandó élményt nyújtott számomra. Kati határozott kedvessége és a munkatársak őszinte figyelmessége, vidámsága, áldozatos munkája, a sok-sok háttérima is segítette a Szentlélek bennünk való munkálkodását. Hálát adok Értük és minden társamért is az Úrnak! Köszönöm Szűcs Istvánnak, hogy éveken át kitartóan hívott és mindenkinek, akik imáikkal segítettek, hogy átélhettem és átélhetem ezt az élményt! Hálát adok, hogy a cursillo is hozzásegít ahhoz, a Zsolt atya által közvetített gondolat gyakorlásához, hogy két szentmise között a saját szentmisémre képes legyek. De Colores,

*Csabay Andrea
Szent Anna asztal*

....HÁROMSZOR!

Kedves barátnőm, Karolin már két éve szeretgetett a cursillóra. Szándékomban állt elmenni, de mindig közbejött valami. Idén már éreztem: mennem kell, hívnak. Január első hetében az volt az első, hogy szabadságtervem ehhez igazítsam, hogy semmi ne jöhessen közbe. Nagyon vártam a március végét. Eljött a csütörtök, indulás.

Férjem az előtte lévő héten végezte a férfi cursillót, így a rajta látszott változás, – ami utólagos elmondása szerint nagyon visszafogott volt – csak tovább fokozta érdeklődésem. Érkezésemkor mégis tartózkodó voltam, és tudatosan figyelmeztettem magam a kapott tanácsokra: légy nagyon nyitott. Nagyon kedvesen fogadtak, Kati úgy üdvözölt, mint régi jó barátot, pedig először találkoztunk. Első este még mindenki távollágtartó volt, bár érezni lehetett, hogy ez más légkör, ilyenekkel még nem találkoztam. A silentium sokakat segített abban, hogy tényleg megérkezzen Tahiba, a kis domboldal csendjébe. Kövesdy Zsolt atyával történt beszélgetés – gyónás kezdte bontogatni legmélyebb zárkózottságomat, ami a tudatos nyitottságra való törekvésem ellenére önmagamtól nem indult volna el. A pénteki szoros és tartalmas program, kedves szobatársammal a kert séták a rövid szünetekben, az asztali beszélgetések, és a Szent Margit asztaltársaság meghozta a változást: délutánra már záporoztak a könnyeim. Éreztem a kegyelmet. Éreztem a szeretetet, Isten szeretetét, melyet a társaim közvetítettek. Kezdtém érezni mást, amit akkor még nem tudtam, mi lehet... És persze a levelek, azok a levelek! Már tudtam, mit jelent Isten túláradó szeretete, túláradó kegyelme. Mert tényleg többet önt a pohárba, inkább menjen fele mellé, de egy cseppel se jusson kevesebb abból a jóból, amit adni akar. A szombati tanúságtételek, papi előadások tágitották értelmemet, szívemet és befogadó készségemet. Aznap már nem sírtam, azt gondoltam, megvolt, megkaptam Istentől ajándékait, vár még rám pár hasznos (praktikus) tanács, hogyan is éljek jó keresztényként. Valóban kaptam ilyesmit is, de Atyánk jobban tudja, mire van szükségünk. Vasárnap reggel arra ébredtem, hogy bennem szól a „De Colores”, egyre hangosabban, egyre szebben... és jöttek énekelve a kedves munkatársak, akik három hónapja idejüket, imáikat nekünk ajándékozták azért, hogy egy reggeli ébresztés csodaszép dallamában megtaláljam azt a boldogságot, amit nem lehet a földi boldogság szóval kalitkába zárni. Mennyei kórus zengi: De Colores...

A vasárnapi Szentmise ismét az én felolvasásom nélkül zajlott – Ákos Ildi háromszor kért meg, hogy olvassak, de én nagyon gyáva és bátoratlan voltam, nem mertem el-

vállalni. Háromszor tagadtam meg kérését, háromszor tagadtam meg, háromszor... – Péter, a samariai asszony, – és zakatoltak a gondolatok, érzések, melyek a három napban hozzám értek, bennem megfogalmazódtak, és nem tudtam másra gondolni: ÉN NEM VÁDOLLAK, én nem vádollok, érted adtam életemet, mert szeretlek. De Colores!

*Guzsalyiné Váradi Valéria
Szent Margit asztal*

A GYUFA

Februárban a karácsonyra kapott színházi előadásra utaztam fel nagy lányommal, Rékával a testvéremékhez Budapestre, amikor sógornóm a „lelkizéssé” fajult beszélgetés közben mintegy mellékesen megemlítette, hogy március végén cursillóra megy. Lehet, nekem is jót tenne. Testvéremmel, Timár Andrással már évek óta emlegették a cursillót, de eddig nem volt fülem a hallásra. Igaza lett, jót tett. Akkor még nem tudtam, milyen elsőprő erővel képes az Úristen az ember kiürült érzelmi tankját három nap alatt csordultig megtölteni. Március 27-én egész napos budapesti munka után fáradtan, elcsigázottan érkeztem meg Tahiba. Az első kellemes meglepetés nem váratott sokáig magára. A kapuban Juhászné, Kati és Ullrich Edéné Márti, no meg a sógornóm olyan szeretettel fogadtak, mintha ezer éve ismernék egymást. Akkor még nem tudtam, hogy igen, Ők már, ha nem is ezer éve, de hónapok óta ismernek és imádkoznak értem. Azt hiszem talán ez volt az egyik legnagyobb ereje a cursillónak. A rengeteg háttérma, ami a világ minden tájáról körbeölelte az embert, mint az édesanya az újszülött pici babáját. A beszélgetések alatt, amikor négyen ültünk az asztalnál néha olyan érzésem volt, mintha nem is négyen, hanem 44en, sőt 444en ülnénk ott.

Péntek délelőtt, amikor kiderült ki melyik asztalhoz kerül, én szerencsémre „véletlenül” – akkor még így gondoltam – épp a Mártival, avval a kedves hölgyvel kerültem a Szt. Erzsébet asztalhoz, aki olyan kedvesen fogadott az előző nap. De, mint tudjuk nincsenek véletlenek. Egyik jelölt mondta az egyik „véletlen” során, hogy a „véletlen” Isten művészneve. (Mert, hogy

a sok mély beszélgetés és tanúságtétel között azért nevetésre is sor került.)

A munkatársak tanúságtételei során olyan történeteket hallottunk, ami valóban mintaként, mankóként tud szolgálni későbbi életünkben. Küzdelmeik során nem szüntek meg az Isten segítségét kérni, és Ő valóban velük volt. Különösen sógornómet, Timárné Varjú Vikit hallgattam elzékenyülten, mert bár sok esetben ismertem az élete szereplőit, de sokszor nem tudtam, hogy az egyes események mögött, milyen hosszú imádságos, türelmes küzdelem áll. Az első döbbenetet akkor éreztem, amikor testvérem levelét kézhez kaptam. Azt hiszem, ahhoz, hogy rendezni tudtuk a gyermekkorai sérelmeinket nagyban hozzájárult az, hogy András már korábban részt vett cursillón.

Juhászné, Kati rektorunk személyében egy igazi ható embert ismerhettem meg. Szerezteteljes szigorúságával irányította és vezette az igen sűrű és kimerítő, de egyben feltöltő programot. Azóta is sokszor gondolok rá és a többi munkatársra, atyára is hálával, hogy mennyi időt és energiát áldoztak rám az életükből, hogy én, Timár Krisztina átélhessem azt, amit átéltem. Kövesdy Zsolt atya szinte a teljes cursillo alatt egyedül volt, így emberfeletti teherbírással – emberfeletti Segítővel – misézett, tanított, gyónatott és beszélgetett velünk. Egyik emlékezetes előadása a kegyelmi élet akadályiról szólt, melyben annyi bölcs gondolat hangzott el, hogy az esti megbeszélés alatt közösen próbáltuk összeszedgetni ezeket, és egymás hiányos jegyzeteit kerek egészé alakítani. Többek között ilyen volt: „a lelkiismeret az a szentély, ahol a lélek csendjében felcsendül a teremtő Isten szava”. Nem szépített, nem köntörfalozott, és olyan gondolatokat is egyenesen nekünk szegezett, melyeket tudtunk, éreztünk, de ilyen direkt módon még senki nem mondott a szemünkbe: „élj úgy, ahogy gondolkodol, különben úgy fogsz gondolkodni, ahogy élsz!” és, hogy a „boldogság nem állapot, hanem döntés kérdése”. Volt mit emésztgetnünk egész nap. A cursillo zárásakor, mikor végiggondoltam, mit is adott nekem ez a három nap, egy szó jutott eszembe, világosságot. Gyermekkorom óta tudtam, hogy ha az ember életében besötétedik, hogyan lehet világgosságot gyűjteni, de az utóbbi időben a gyereknevelés, a munka és házimunka taposómalmában valahogy elvesztettem a

gyufát. Zsolt atya, amikor a záró ünnepségen kezembe adta a keresztest, a szemembe nézve egy doboz gyufát is adott a kereszt mellé ajándékba... Amióta hazaértem, azóta Ady Endre egy versének kezdősorai járnak egyfolytában a fejemben: „Mikor elhagytak, Mikor a lelkem roskadozva vittem, Csöndesen és váratlanul, Átölelt az Isten”. ... és ezt az ölelést azóta érzem. De Colores!

*Timár Kriszta
a Szt. Erzsébet asztaltól*

TAVASZI LÉLEKÁPOLÁS

– munkatársi élmény

Már a felkészülés kezdetétől sok nehézség kísérte a 86. női cursillót, melyek a kezdés előtti napokban sűrűsödtek. Nagy elszánttsággal igyekeztünk egymásban tartani a lelket, hogy csalódottságaink ellenére teljes erőbedobással tegyük dolgunkat: szolgáljuk a jelölteket, s így a mi Istenünket. Számomra ez a cursillo az újdonság jegyében telt: új volt a helyszín (Leányfalu helyett Tahí), új a személyzet, néhány új munkatárs (Föci és Varjú Viki személyében), új minden jelölt (ez persze nem meglepő...), új az a helyzet, hogy a kevesebb hely miatt nem tudtunk minden jelentkezőt „fogadni”, és új az a helyzet is, hogy egy pappal kellett végigdolgozzuk a hétvégét. Újdonságként tapasztalhattuk,

hogy az örömdetes nagy számú gyónásra, lelki beszélgetésre jelentkezések sokasága miatt Kövesdy Zsolt atyát alig-alig láttuk. Nagyon hiányzott az esti kiértékelés, megbeszélés, a véleménye, hozzászólásai. Szerettük volna felé kifejezni köszönetünket a sok új gondolatért, megosztani vele a „hoppá!” élményeinket, melyeket az asztalokban, folyosói-, kerti beszélgetésekkor megosztottunk egymással. A jelöltek a szokásos, kicsit bizonytalanok lépésekkel érkeztek. Az ismeretlen élmények előtti, kissé bizalmatlan, ugyanakkor kíváncsi hangulat jellemezte az esti, első bemutatkozó kört. Ugyanakkor érezhető volt a nagyon nyitott, őszinte hozzáállás is. Ebben talán az is segített, hogy az első felszólalók között olyan asszonyok mutatkoztak be, akiknek férjük éppen az egy héttel korábbi, férfi cursillón vett részt, és a rajtuk megtapasztalt változások már jó talajt biztosítottak számunkra is. Megtapasztalhattuk a Szentlélek rendező kezének nyomait az asztal-összeállításokban: a „véletlenül” épp a megfelelő embereket hozták össze egymással. Az asztalbeszélések – a szünetekbe hosszan belenyúlva – bizalmas, önajándékozó kitérülések, megosztások voltak, a papír zsebkendők is szépen fogytak... A beszédek nem csupán a jelöltek számára voltak felkavaróak: mindig meglepődöm, hogy a már ismert beszédek egy-egy mondata, gondolata hogyan hat rám, hogyan fészkel be magát szívembe-lelkembe. Jól esik látni a sok jegy-

zetelést, fogadni a köszönetnyilvánítást, a tanúságtételek okán bizalmas, baráti viszonyba kerülni sok-sok emberrel. Ahogy egyikünk megfogalmazta: ez a cursillo igazi (tavaszi) mélyszántás volt a lélekben. Az igazán nagybőjti étkezéseinket a csodálatos kertben tett séták és megpihenések kárpóolták. Még az énekpróbákat is a szabadban tartottuk, olyan csalogató volt a gyönyörű tavaszi idő és madárdal, bár az Úristen adta természet színeit és hangjait nem bírta a mi „de colores”-ünk túlszárnyalni. Mindent összevetve: a 86. női cursillo is e szép tavaszi napok hangulatában zajlott: a hideg, fagyos reggeleket (kezdetet) a fokozatos felmelegedés után (ismerkedés, barátkozás) testet-lelket felmelengető, ragyogó napsütés (megnyílás) követte, és a nap végét megható, gyönyörű betetőzés, a naplemente (záró-ünnepség) zárta le. Több megjegyzést is kaptunk a zárón és utána, a világi környezetünkben is: „Milyen szép(ek) vagy(tok)!” Így most is bebizonyosodott: hiába karikás a szemünk, és gyűröttebb az arcunk: a lelkünk szépsége átsüt mindenben... Köszönjük e tavaszi lélek-szépségápolást mindenkinek: Zsolt atyának, Juhász Katinak, a munkatársaknak és jelölteknek, de legfőképp a mi meghívónknak: a Mindenható Istennek! Köszönöm a lehetőséget! Várom az Ultreyán való újbóli viszontlátást!

De colores!

Istoánné Bognár Andi

Kitekintő

SZEGED-CSANÁDI EGYHÁZMEGYE

A kezdet után biztató folytatás

Néhány év gondolkodás, tervezés, előkészület után úgy határozott az Esztergom-Budapesti Egyházmegye grémiuma, hogy Kövesdy Zsolt kunszentmártoni plébános atyával egyetértve, elindítjuk a cursillót a Szeged-Csanádi Egyházmegyében. A grémium felkérte, és megbízta Dr. Kovács Ádámot a férfi, illetve engem a női ág elindítására és felépítésére.

Kunszentmártonban tartottuk meg 2011. januárban az első férfi, és 2011 májusában az első női cursillót. A helyszín akkor, és a második hétvégék alkalmával is (2012. január, 2012. május) a Karmelita Rendház volt. Miután 2012-ben dr. Kiss-Rigó László püspök atya a Szeged-Csanádi Egyházmegye főpásztora kinevezte Kövesdy Zsolt atyát az Egyházmegye cursillo lelkievezetőjévé, megnyílt a lehetőség arra, hogy Szegedre, a püspöki székhelyre elvigyük a három napos tanfolyamokat. Ez a javaslata az alapítók

által összeállított Ideas Fundamentalesnek is, hogy új egyházmegyébe történő bevezetésekor vagy a püspöki-, vagy a megyeszékhelyen induljon el a cursillo. Így került sor arra, hogy 2013-ban már Szegedre terveztünk. A Szeged-Alsóvárosi Ferencs Központban, júniusban meg tudtuk tartani a harmadik női cursillót. Ennek a hétvégének a megtartásába, a különféle munkatársi feladatokba, – nagy örömmel – már egyre több helyi cursillós tudott bekapcsolódni.

Ahhoz, hogy az utóéletet elindítsuk, megerősítsük, és közösségeket tudjunk létrehozni, Zsolt atya tanácsára egy „Munkatársi Szeminárium” sorozatot kezdtünk el. Minden hónapban egy szombaton találkozunk Szegeden, a Táttra téri templom közösségi termében, ahol kb. hat órát töltünk együtt, közösségben. Ezek az alkalmak – előre meghatározott tematika szerint – a cursillo sajátos eszközeivel építjük a negyedik örök napot. A közös együttlétek alkalmával osztozás, papi felvezető, kiscsoport, civil tanúságtétel, vagy a cursilloval – mind a lelkeség, mind a három napos tanfolyammal – kapcsolatos tudnivalók hangzanak el. Szentségimádás, ebéd, kiscsoport, ének, ima, az eszközök ugyanazok, mint a három napon belül. Elmondhatjuk, egyre gyarapodik a résztvevők száma. Januárban megtartottuk az első egyházmegyei ultreyát, melyre képességeink szerint – és a helyiek fantasztikus segítsége által – felkutatunk a régebben és más, közeli egyházmegyében végzeteket is, akik be tudnak kapcsolódni a jelenlegi egyházmegyei munkába. Az ultreya témája: „Keresztény ember a világban” volt. Szintén papi felvezetővel, világi tanúságtétellel, játékkal, énekekkel, szentségimádással telt el az összejövetelünk. Március 22-én a Jezsuita templom adott helyet számunkra a nagybőjti lelkinapnak, melyet Kovács Ádám vezetett. A négy civil beszédből a helyiek közül kettőt, illetve egyet egy férfi Kunszentmártonból vállalt, nagy sikerrel. A lelki jólétünkről Kövesdy Zsolt atya gondoskodott. A búcsúzó nagy körben a „mit viszel haza?” kérdésre a legtöbben az őszinte civil tanúságtételeket, és Zsolt atya mély gondolatait említették meg. Jó volt újból hallani, hogy az Isten szerelmes szeretettel szeret minket, hogy velünk, mint koronával ékesíti magát, hogy minden körülmények között szeret és számít ránk. Köszönetünk a helyi szervezőknek, akik a szórólapok, és

az ismertető anyagok terjesztése által 37 résztvevőt vonzottak a lelkinapra. A testi jólétünket a helyi asszonyok, nagy odaadással, fantasztikus szervezéssel, és szeretettel látták el! Isten áldja meg őket: Zsuzsit, Jutkát, Ilonát, Icát, Marikát, Katicit, Erzsit és a többieket!
De colores!

Fabókné Ildikó

SZÉKESFEHÉRVÁRI EGYHÁZMEGYE

1. cursillo Iszkaszentgyörgyön:

1989. és 2014.

Három hónap híján pontosan 25 évvel az 1. magyarországi férfi cursillo után január 23–26. között ismét egy első! Az 1. székesfehérvári egyházmegyei férfi cursillót tartottuk Iszkaszentgyörgyön, a Székesfehérvártól mintegy 5 km-re fekvő község Plébániáján. További érdekesség, hogy ezzel vált teljessé a Cursillo hazai elterjedése, ui. eddig az összes többi egyházmegyében volt/van már Cursillo.

A munkatársi csapat magját egy nagyon lelkes, elkötelezett, etyeki kiscsoport tagjai alkották, akik Máriapócsón végeztek cursillót, és ott szolgálnak rövidebb-hosszabb ideje. Ez volt a fő oka annak, hogy a hétvége direktora, Székely János püspök atya mellett Orosz Árpád görög-katolikus parochus atya volt a másik pap, ami a hétvégenek különleges színt adott. A rektor, Debreceni Csaba hívására kerültem be a munkatársak közé, és vehettem részt az eseményen. 13 jelölt, 9 munkatárs, 2 pap – nem rossz kezdésnek, ha csak a számokat nézzük is!

A lényeg azonban a számokon túl van: 23 éves, élettársi kapcsolatban élő cigányember, 31 éves református, életcélját kereső volt piarista diák, 36 éves vallástalan közgazdász, 40 éves, 20 év után az USA-ból hazatért, kint mindenét elvesztett autó-

kereskedő, és sorolhatnám még, ki mindenki jött. Gyakorlott cursillistáknak talán nem meglepetés, ha mondom, hogy megrendítő pillanatok hozott a három nap – a szívek megnyíltak, célok megfogalmazódtak, falak leomlottak... Külön élmény volt látnom az etyeki munkatársak szokottságát, hallanom, és egy személyes találkozás során megtapasztalnom közösségük életerejét, aktivitását.

A felkészülés a nálunk megszokottól merőben különböző volt – elmaradtak a heti találkozások, aminek oka részben a távolság (Etyek, Budapest, Nyíregyháza), részben a „tétényiekéhez” hasonló módszer volt: mindenki egyénileg készült fel. Ebből következően nem tudott kialakulni bensőséges kapcsolat köztem és a többi munkatárs között, de azért az esti beszélgetések sokat javítottak ezen.

A lelki élmények mellett tanulságokkal is szolgált nekem a hétvége. Először is, ha van egy élő kiscsoport (mint most az etyekieké), akkor arra lehet építeni – tudják fogadni a végzett cursillistákat, és kívásként működnek a településükön is, ami a Cursillo lényege. Másodszor megtapasztaltam, hogy egy latin és egy görög atya, ha jól felkészültek, akkor csodálatosan kiegészítik egymást a beszédekben és a liturgiában. Meg is fogalmazta valaki vasárnap, hogy egy ilyen papi párost egyenesen elő kellene írni minden hétvégére! Harmadszor: a távolságok komoly akadályt jelentenek mind a felkészülésben, mind az utócursilloban. Csak akkor reális a végzetek befogadása, ha lakhelyükhöz közel van befogadó, működő kiscsoport. Ősszel lesz az 1. női cursillo az egyházmegyében – imádkozzunk a résztvevőkért, hogy jó földbe essen a Cursillo magja, és bő termést hozzon a szomszédos egyházmegyében is!

De Colores!

Kovács Ádám

„Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15)

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság, XII. Táltos u. 16.

Ultréya minden hónap utolsó csütörtökén

az esti 6 órás mise után

Megyeri Attila: megyeri.attila@citronut.hu

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia, II. Kossuth L. u. 13.

Ultréyák negyedévenként, külön meghirdetve

Marosiné Váradi Andrea: marosineandi@gmail.com

Belvárosi régió

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia, V. Március 15. tér 2.

Minden hónap második és negyedik csütörtökén,

az esti 6 órás mise után, váltakozva kiscsoport és ultréya

Rébay Lajos: rebaybt@yahoo.com

+36-20-931-6600

Észak-pesti régió

Újpesti Katolikus Kultúrház, IV. István tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultréya

Bernolák Béláné, Melinda: berolak35@freemail.hu

+36-20-450-0292

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály Plébánia, XVI. Templom tér 3.

Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián. Negyedévenként ultréya, külön meghirdetve.

Maróti Lászlóné, Gabi: maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Rákosmente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia, XVII. Szabadság sugárút 39.

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultréya.

Telek Mihály: telemihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Közösségi Ház, XIV. Kassai tér 34.

Minden hónap első és harmadik hétfőjén, este 6 órakor ultréya

Földes Mária: foldes.maria55@gmail.com

Pintér István: pinter963@gmail.com

TOVÁBBI CURSILLÓS PROGRAMOK A 2014-ES ÉVBEN

83. férfi cursillo: 2014. november 20–23.

Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Rektor: Várdai Pál

Jelentkezés, információ: 20/2602440

vardai.pal@gmail.com

87. női cursillo: 2014. november 13–16.

Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Rektor: Weisz Theodóra

jelentkezés, információ: 20/3533945

dweisz@freemail.hu

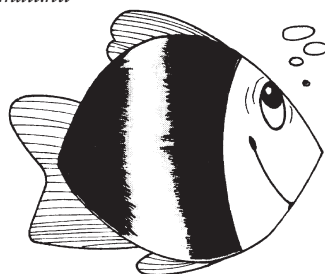
Lelkigyakorlat: 2014. okt. 10–12.

Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Jelentkezés: Velencei Kati:

velkatalin@freemail.hu

06-20/426-2716

Országos ultreya

Székely János püspök atya a Cursillo 2014-es országos találkozóját Veszprémbe (Vár, Szent Mihály Székesegyház) hirdette meg, 2014. május 17-re. Minden egyházmegye (római és görög katolikus) cursillós titkárságát és minden helyi kiscsoportot hívunk és várunk szeretettel Veszprémbe. Ugyanúgy nagy szeretettel várjuk a református cursillós testvéreket is.

Regisztráció: előzetesen május 15-ig bezárólag Récsey Zsuzsánál a cursillo@bakonysoft.hu címen.

Jelentkezési űrlap az alábbi linken:

<https://docs.google.com/forms/d/1xVnExkRV4DFn7-1zM8nEd-k-bHUxD3iEHVu1eHv89MM/viewform>

Tervezett program:

- 8.00 Gyülekezés, regisztráció a veszprémi várban lévő Szaléziánumban
- 9.00 Szentmise a Szent Mihály Székesegyházban Márfi Gyula érsek és Székely János püspök atyákkal
- 10.10 Megemlékezés a 25 évvel ezelőtti iszkaszentgyörgyi, első magyarországi cursillókról.
- 11.15 Tanúságtételek – egyházmegyék és helyi csoportok
- 12.00 Úrangyala
- 12.15 Ebéd
- 13.15 Missziós témacsoportok vezetett megbeszélései (kiscsoportos foglalkozások fakultatív alapon)

Az ebéd (egyététel) önköltséges lesz. Jó lenne, ha sütitételeket hoznánk magunkkal. Akinek szükséges, péntekre és szombatra lehet közvetlenül szállást foglalni a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskolán (8200 Veszprém, Jutasi u. 18/2., telefon: 88/542700, e-mail: szokee@ehf.hu).

Személygépkocsival a várba fel lehet jönni, és a püspöki palota előtt ingyenes lesz a parkolás. Buszok nem jöhetnek fel a veszprémi várhoz. Aki szívesen menne közös busszal, az név és elérhetőség megadásával jelezze ezt Kovács Ádámnak (adamo60@gmail.com)

Kedves Cursillós Barátaink!

Ismét közeledik az adóbevallások időszaka és ezzel együtt a lehetőség, hogy rendelkezettek személyi jövedelem adótok 1%-áról részben az Egyház, részben valamelyik civil szervezet javára.

2013-ban – rendelkezéseitek alapján – a Cursillo Alapítvány 130.973,- Ft-ot kapott, mely összeget a részvételi díjak és a találkozók szervezési költségeinek támogatására fordítottuk.

Hálásan köszönjük nektek felajánlásaitokat! Kérjük, ez évben se feledkeztek meg rólunk, hiszen az 1%-ból kapott pénz az egyik legfontosabb bevételi forrásunk!

Adószámunk: 18051506-1-43.

Az APEH (NAV) minden évben új nyomtatványt szerkeszt. Kizárólag a mellékelt nyomtatványformát fogadja el rendelkezésként! Köszönettel a Cursillo Alapítvány nevében

Pallos Zsuzsa
Alapítványi Titkár

„Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten sokféle kegyelmének hű közvetítői!” (1Pét 4,10)

Cursillo Titkárság
1051 Bp. Hercegprímás u. 7.